

«τὴ μέρα ἀπὸ τὸν ἥλιο τῆς, τὴ νύκτα ἀπ' τὴ σελήνῃ»
 «ποτίζει με τὸ αἷμά του τὸν διψασμένο πόνο
 «κι' ὅσο ἀνάθ' ἡ ἀγάπη του, τόσο ἡ ζωὴ του σβύνει.
 «Μὰ ἐγὼ ἐτέν' ἀγάπησα, προφητικὴ μου Μοῦσα·
 «σ' ἀγάπησα ὅσο μιὰ φορὰ 'ς τὰ σπάργαν' ἀγαποῦσα
 «στά στήθη τῆς μητέρας μου ποῦ μοῦδιναν τὸ γάλα·
 «ἐσένα ποῦ ἐνανούριζες μ' ὄνειρατα μεγάλα
 «τὴν κουρασμένη νεότητά μου· ἐσὲ καμαροφρεῖδα,
 «ποῦ 'ς τὸ μυαλό μου ἐφύτεψες τῆς δόξης τὴν ἐλπίδα
 «ὥσάν λουλουδιὶ ἀτίμητο σὲ χωματένια γλάστρα.
 «Σ' ἀγάπησα καὶ σ' ἀγαπῶ.— Σ' τοῦ Γαλαξία τ' ἄστρα
 «ποῦ χύνονται λευκόφωτα καὶ 'σάν ποτάμι σμίγουν,
 «ἐκεῖ εἶνε κ' ἡ ἀγάπη μου κρυμμένη. Ὅταν ἀνοίγουν
 «τὴ νύκτα ἡ θύραις τ' οὐρανοῦ γιὰ νὰ διαθοῦν οἱ ἀγγέλοι
 «νὰ φέρουν τὰ μηνύματα ὅσα ὁ Θεὸς ὀρίζει,
 «τὴν καμαρόνουν, κί' ὁ καθεὶς γιὰ ταῖρι του τὴν θέλει,
 «μὰ ἐκείνη χαμηλοθωρεῖ καὶ σεμνοκοκινίζει.
 «Κί' ὅμως αὐτὴ ἡ ἀγάπη μου— ποῦ κρυφανατριχιάζει
 «μονάχα ἀπὸ τὸ φύσημα ποῦ 'ς τὸν ἀγέρα δίνει
 «'ς τῆς πεταλούδας τὸ πτερό— σὲ μιὰ στιγμὸν ἄλλάζει,
 «γίνεται λάμια ἀχόραγχι καὶ φλογερὸ καμίνι
 «καὶ κατατρῶει τὰ σπλάγχνα μου καὶ καίει τὰ σωθικά μου».

Τέτοια τῆς λέω γονατιστός· τὸ νοῦ ἡ χαρὰ σκοτίζει
 κ' ἡ ἀγάπη ἡ ἀνυπόταχτη μέσ' τὴν καρδίᾳ μου ἀχνίζει
 κί' ὁ ἄχνός τῆς δάκρυ γίνεται
 κί' ὅλα τὰ μέλη μου περνᾷ κί' ἀπὸ τὰ μάτια χύνεται.
 Καὶ τότε γέρν' ἡ Μοῦσά μου τὸ εὐμορφο κεφάλι
 καὶ με φιλεῖ 'ς τὸ μέτωπο παῖ με φιλεῖ καὶ πάλι
 καὶ μ' ἀπαντᾷ χαρούμενη με δυὸ λογάκια, ὅπου
 ποτὲ δὲν θὰ χωρέσουνε σὲ στόμ' ἄλλου ἀνθρώπου.
 Μὰ μέσ' 'ς τὰ τόσα τῆς φιλιᾷ 'ς τὰ βελουδένια χάδια τῆς
 τραβιέται ἀπ' τὸν οὐρανὸ ἡ νύκτα ἡ μελαχροινὴ
 στέλν' ἡ ἀπάρβην αὐγὴ τὰ ρόδινα σημάδια τῆς
 κί' ὁ πετεινὸς τὴν χαιρετᾷ με μιὰ βραχνή, βραχνή φωνή.

Εὐπνοῦν με χάδια τὰ πουλιά· 'ς τοῦ πεύκου τ' ἄφυλλο
 κλαδί

ὁ φλόαρος κορυδαλὸς τινάζει τὰ φτερά του—
 'Εγγίξ' ἡ Φαντασία μου τὸ μαγικὸ τῆς τὸ ραβδί,
 καὶ 'σάν καπνὸς σκορπίζονται κί' ὁ πύργος κ' ἡ κυρά του.

Καὶ πάλι ἐγγίζει τὸ ραβδί κί' ἀμέσως ὅλ' ἀλλάζουν·
 τριγύρω ἀπλόνονται βουβοὶ τῆς κάμαράς μου οἱ τοῖχοι
 κί' ἀπάνω 'ς τὸ τραπέζι μου θλιμμένοι με κυττάζουν
 οἱ στίχοι ὅπου ἐχάραξα, οἱ ταπεινοὶ μου στίχοι.

Ἦ Φαντασία μάγισσα, σ' εὐχαριστῶ, σ' εὐχαριστῶ
 γιὰ τὴν εὐτυχία μου μόνο σὲ σένα χρεωστῶ
 κί' ἂν ᾔνε ψεύτικη ἡ χαρὰ καὶ τ' ὄνειρό μου πλάνη,
 ὅμως με κάνει νὰ ξεχνῶ τὰς πίκραις καὶ με φθάνει.

Μήπως δὲν εἶνε ψεύτικη κά'ε χαρὰ ψηλαφητὴ
 καὶ ὅλαις ἡ λύταις καὶ οἱ καίριοι δὲν εἶνε ψεύτικοι κί'
 αὐτοί;

ποιὸς ξέρει μήπως μοιάζουμε παντοτεινὸ ὑπνοβάτη
 καὶ ὅ,τι τριγύρω βλέπομε εἶν' ὄνειρο καὶ ἀπατη!

Ὅ,τι κί' ἂν εἶνε, ἐγὼ πετῶ με τὰ γοργὰ φτερά σου.
 ὦ φαντασία μάγισσα, τὸν κόσμον λησιμονῶ,
 οἱ πόθοι σου εἶνε πόθοι μου, χαρὰ μου εἶν' χαρὰ σου
 ὅταν γελᾷς χαμογελῶ κί' ὅταν πονῆς πονῶ.

Τώρα μιὰ χάρι σοῦ ζητῶ, ὦ Φαντασία ἀκοίμητη·
 νᾶγγίσῃς λίγο τὸ ραβδί, ποῦ σοῦδωκεν ἡ τύχη,
 'ς τὰ λόγια ποῦ ἐχάραξα, γιὰ νὰ γενοῦν ἀτίμητοι
 οἱ ταπεινοὶ μου στίχοι.

Οἱ κριταὶ τοῦ παρόντος ἀγῶνος, συγκρίναντες
 καὶ σταθμίσαντες τὰς ἀρετὰς καὶ τὰ ἐλαττώμα-
 τα τῶν δύο καλλίστων συλλογῶν τούτων,
 ἀπεφάσισαν ἐν ὁμοφρονίᾳ νὰ βραβεύσωσι μὲν
 «Τὰ μάτια τῆς ψυχῆς μου» καὶ τὰ « Ἐρίπειαι»,
 νὰ ἐπαινέσωσι δὲ τὰ « Ἀγροτικά».

Ε. Δ. ΡΟΙΔΗΣ,
 Ν. Γ. ΠΟΛΙΤΗΣ.

Α. ΠΡΟΒΕΛΕΓΙΟΣ
 εἰσηγητής.

Η ΛΥΓΕΡΗ

Συνέχεια· ἴδε σ 10.

Ὁ Βρανᾶς δώσας τοιοῦτον οἰκτρὸν τέλος εἰς
 τὴν συνάντησίν του μετὰ τῆς Ἀνθῆς ὑπὸ τὴν
 συκὴν τοῦ Πλεῦρου, ἔφυγε με τὴν πεποίθησιν
 ὅτι ἡ λυγερὴ οὐδέποτε ἠσθάνθη ἔρωτα πρὸς
 αὐτόν. Μετὰ μικρὸν ὅμως ὅτε ἡ ἑξαψὶς του κα-
 τηναάσθη ἤρχισε νὰ κρίνῃ λογικώτερον τὴν δια-
 γωγὴν τῆς Ἀνθῆς. Βέβαια, ἡ λυγερὴ δὲν ἦτο
 δυνατὸν ἐπὶ τόσα ἔτη νὰ τὸν ἀπατᾷ. Ἐκαμε
 τόσας θυσίας, ἤκουσε τόσας κατηγορίας πρὸς χά-
 ριν του. Τώρα εὗρισκεν ἀληθῆ τὰ δάκρυα τῆς,
 φυσικὴν τὴν ἀπελπισίαν τῆς. Διατὶ τάχα δὲν
 προσεποιεῖτο οὕτω καὶ ἄλλοτε; Ἐνθυμεῖτο ὅτι
 πολλάκις τὴν ἐβλεπε λυπημένην, δακρυσμένην
 καὶ ὠχρὰν ἀπὸ τὰς κακολογίας τοῦ κόσμου καὶ
 ὅτε τὴν ἠρώτα διὰ τὴν κατάστασίν τῆς, ἐκείνη
 ἤλλαζεν εὐθύ· ὅψιν, ἐπροσποιεῖτο τὴν γελαστήν,
 τὴν χαρούμενην:

— Τίποτα, καίμενε· τὸ κεφάλι μου με πονεῖ
 — τὸ ἔρρω!

Καὶ ἔλεγε τοῦτο διὰ νὰ μὴ μεταδώσῃ τὴν
 λύπην τῆς καὶ εἰς ἐκείνον. Τόσον τὸν ἠγάπα ὥστε
 οὔτε δάκρυ ἤθελε νὰ χύσῃ πρὸς χάριν τῆς!...

Καὶ ὁ νέος ἤρχισεν ἐν εὐσυνειδησίᾳ νὰ ἐξε-
 ταζῇ καὶ τὴν ἰδικὴν του πρὸς τὴν παρθένον δια-
 γωγὴν. Πῶς ἐφάρθη πάντοτε εἰμὴ ἐγωίστης καὶ
 ἀπότομος καὶ ἀπαιτητικός. Νὰ πρὸ μικροῦ ἀκό-
 μη ἦτο διαγωγὴ ἀγαπῶντος αὐτὴ του ἡ δια-
 γωγὴ ὑπὸ τὴν συκὴν; Τὸ κακόμοιρο τὸ κορίτσι
 ἐκλαιε τὴν τύχην, ἥτις τὸ ἀνέμενε καὶ εἶχε καὶ
 αὐτὸν ἀπ' ἐπάνω νὰ τὸ ὑβρίξῃ, ἀντὶ νὰ τὸ πα-
 ρηγορῇ. Κ' ἐπὶ τέλους ἔθραυσε τὰς ὑδρίας διὰ
 τὰς ὑποίας ὁ θεὸς ἤξευρε πόσα ἤκουσεν ἀπὸ τὴν
 μητέρα τῆς ἡ λυγερή.

Ὁ Βρανᾶς ἤδη ἀνελύθη εἰς δάκρυα, ἀληθῆ
 δάκρυα ψυχῆς εὐγενοῦς, αἰσθανομένης ὅλους
 τοὺς πόνους καὶ τὰς συγκινήσεις τοῦ ἔρωτος.
 Κατηγορεῖ ἐκυτόν, ἤλεγχε τὸν βίαιον χαρακτῆρα
 του, ἔδακνε τὰς σάρκας του, καὶ ἤθελεν ἂν ἦτο
 δυνατὸν νὰ ἐπιβάλλῃ εἰς ἐκυτόν αὐστηράν τι-
 μωρίαν. Ἀλλ' ἦτο ἀρκετὴ τιμωρία δι' αὐτόν ἡ
 ἀγρυπνία τῆς νυκτὸς ἐκείνης καὶ ἡ ἀνησυχία
 του. Ἐπεθύμει μεγάλως νὰ ἠδύνατο τώρα ἀμέ-
 σως νὰ πεταξῇ πλησίον τῆς Ἀνθῆς διὰ νὰ τὴν
 παρηγορήσῃ καὶ κατενδεῖ ὅτι τοῦτο ἦτο ἀδύ-

νατον. Ἀνέμενε ἐν ἀγωνίᾳ τὴν ὥραν τῆς ὑδρεύσεως κ' ἐνώρις τὴν ἐπαύριον ἐπορεύθη εἰς τὸ Καλὸ πηγάδι κ' ἐκρύβη εἰς τὰς πλησίον τάφρους μέχρ' οὐ ᾔδῃ τὴν λυγερήν. Ἀλλ' ἂν καὶ ἐκαρτέρησε μέχρι βαθείας νυκτός, ἡ Ἀνθὴ δὲν ἐφάνη. Ὁ νεανίας μὴ γνωρίζων τὰ ἐν τῇ οἰκίᾳ Στριμμένου συμβαίνοντα ὑπέθετεν ὅτι ἡ λυγερὴ δὲν ἐπορεύθη εἰς τὸ πηγάδι ἐπίτηδες διὰ νὰ μὴν τὸν συναντήσῃ, καὶ κατελήφθη ὑπὸ ἀπελπισίας. Καὶ εἰς τὴν ὑποψίαν του αὐτὴν προσετέθη καὶ ἄλλη αἴφνης, ὅτι ἡ Ἀνθὴ ἦτο ἀσθενής, ὅτι ἴσως ἐδάρη παρὰ τῶν γονέων της, ἴσως τὴν εἶχον δεισμίαν εἰς κανὲν σκοτεινὸν δωματίον, διψῶσαν καὶ νηστεύουσαν διὰ νὰ τὴν ἐμποδίσωσι νὰ βλέπῃ αὐτόν... Ὁ Βρανᾶς ἔγεινεν ἐκτός ἐαυτοῦ. Ὁ εὐερέθιστος χαρακτήρ του τὸν παρέφερεν εἰς τὰ ἔσχατα. Καθ' ὅλην τὴν νύκτα περιήρχετο μόνος ὡς φάντασμα τὴν οἰκίαν Στριμμένου, ἔρριψε χάλικας εἰς τὰ παράθυρα καὶ τὴν στέγην ἐλπίζων ν' ἀκουσθῇ παρὰ τῆς νεανίδος καὶ τὴν πείσῃ νὰ ἐξέλθῃ διὰ νὰ τὴν ᾔδῃ καὶ μόνον νὰ τὴν ᾔδῃ! Ἀλλ' οὐδεὶς ἐφαίνετο. Τὰ παράθυρα ἔμεινον κατὰ κλειστα, σιωπηλά· ὁλόκληρος ἡ οἰκία εἶχε τὴν ἀδρανῆ ὄψιν νεκροῦ, μὴ συγκινουμένου εἰς τὰς φωνὰς τῶν θρηνοῦντων. Κ' ἐν στιγμῇ ὑψίστης παραφορᾶς ἐσκέφθη νὰ ἀνέλθῃ τὴν οἰκίαν, νὰ κτυπήσῃ τὴν θύραν διὰ νὰ τῷ ἀνοίξωσι. Τί θὰ ἔκαμνε τότε, τί θὰ ἔλεγε δὲν ἤξευρε καὶ αὐτός· ὤρμησεν ὅμως καὶ ἀνῆλθε τὴν κλίμακα. Ἀλλ' ὁ Μοῦργος, ὁ σκύλος τοῦ Νικολοῦ, κοιμώμενος πρὸ τῆς θύρας ὤρμησεν ἐπ' αὐτοῦ ὠρυόμενος. Διὰ μίαν στιγμὴν ὁ Βρανᾶς ἐπίστευσεν ὅτι ὁ σκύλος ἐτέθη ἐκεῖ ἐπίτηδες παρὰ τοῦ Διθριώτου, ἄγρυπνος φύλαξ τῆς Ἀνθῆς, ἐμπόδιον μέγχα τοῦ ἔρωτός του. Λύσσα τὸν κατέλαβε κατὰ τοῦ ἐμπόρου τοῦ ἄρπαγος καὶ σύρας τὴν πιστόλαν ἐπυροβόλησε κατὰ τοῦ σκύλου μετὰ μίσους. Κ' ἐνῷ τὸ ζῶον θανατηφόρος πληγέν, ἀνετάρασσε τὴν γειτονίαν μὲ τὰς παραπονετικὰς κραυγὰς του ὁ Βρανᾶς ἔφευγε μακρὰν εἰς τὰ σκότη τῆς νυκτός, δακρύων καὶ κατησχυμένος.

Ὁ Βρανᾶς ἔμαθεν ἐκ τῶν πρώτων τὸν γάμον τῆς Ἀνθῆς καὶ τοῦ Νικολοῦ. Μέχρι τῆς ὥρας ἐκείνης ὁ νεανίας δὲν ἤθελε νὰ παραδεχθῇ ὅτι θὰ ἐγίνετο ποτὲ τοιοῦτόν τι. Ἐσυνειθίσεν ἐπὶ τόσον καιρὸν νὰ θεωρῇ ἰδικὴν του τὴν λυγερήν, κτῆμα του ἀναφαίρετον, καὶ μὲ τὴν ἐλαφρότητα ἐκείνην τῆς νεότητος, τῆς πιστευούσης καὶ εἰς τοὺς παραβολωτέρους πόθους, ἥλπιζεν ὅτι αὕτη δὲν ἠδύνατο νὰ γίνῃ κτῆμα ἄλλου. Τόχα ὅμως ὅτε ἐπέισθη περὶ τούτου λύπη τὸν κατέλαβε. Λύπη ὅχι ἀπ' ἐκείνας τὰς ὑποίας ἠσθάνετο ἄλλοτε, σφοδρὰς καὶ μεγάλας· κινούσας εἰς ἐξέγερσιν τὸ σῶμα καὶ τὴν ψυχὴν. Ἀλλ' ἀποκρωτική λύπη, χαλαρώσασα αἴφνης ὅλας τὰς λειτου-

γίας τοῦ νοῦ καὶ τῆς σαρκός. Ἡ γὰρ, ὁ οὐρανός, ὁ κόσμος ὅλος πέριξ, τὰ πουλάκια καὶ τὰ ἄνθη, τὰ χρώματα καὶ τὸ φῶς δὲν ἐκίνουν καθόλου τὸ ἐνδιαφέρον του· οἱ ἄνθρωποι δὲν τῷ ἐφαίνοντο ὡς ὄντα συνδεδεμένα μετ' αὐτοῦ ἐν κοινῇ ἀνάγκῃ· ἄλλοτε ἐνόμιζεν ἐαυτὸν ὡς ἰδιαιτέρον τι, αἰθέριον, ἐλαφρόν, ζῶν ὑπὸ ἄλλας συνθηκὰς ἐν τῇ κονίστρᾳ τοῦ κόσμου καὶ ἄλλοτε οὐδ' ἐνόμιζεν οὐδ' ἐσκέπτετο τίποτε.

Ἐκινεῖτο μόνον, ἔζη, ἀνεστρέφετο ἐν τῇ κοινωνίᾳ κ' ἐν τῷ οἴκῳ του. Ἀλλ' ὅλως μηχανικῶς, ἀπροθύμως καὶ ἀδιαφόρως.

Αἴφνης ὅμως ἐλπίς διέλαμψεν ἐν τῇ συνειδήσει του. Ἰδέα ἀνέθορεν εἰς τὸ πνεῦμά του κολλαεύσασα τοῦ λεβέντη τὸ φιλότιμον καὶ προσεκολλήθη εἰς αὐτὴν ὁ νέος, ἀσυνειδήτως ζητῶν νὰ ἐπανέλθῃ ἐν τῇ δράσει, ὅπως ἐτοιμοθάνατος νευραγὸς ἀρπάζει τὸ σωσίβιον ὅπερ τῷ ῥίπτει ἡ τύχη. Ναί, ἡ ἀγάπη του ὑπανδρεύθη ἀλλὰ πῶς ὑπανδρεύθη; μετὰ πόσας βέβαια βασάνους καὶ τυραννίας ἐπέισθη νὰ ὀνομάσῃ ἄνδρα τῆς τὸν Νικολόν; Εἰς ποῖα τεχνάσματα καὶ εἰς πόσας σκληρὰς ἐφευρέσεις κατέφυγον οἱ γονεῖς καὶ οἱ συγγενεῖς της διὰ νὰ τὴν φέρουν εἰς τὸν βωμόν!... Τὰ ἐφραντάζετο ὁ νέος καὶ ἀντριχία καὶ συνεκινεῖτο εἰς τὰ παθήματα τῆς μάρτυρος καὶ ἤθελε νὰ τὰ μαθῇ ἐν λεπτομερείᾳ. Καὶ ὁ νέος κατέφυγεν εἰς τὰς γυναῖκας ὅσαι ἐπλησίαζον τὴν Ἀνθὴν.

— Μπα χαρούμενη καὶ καλόκαρδη σὰν ὅλαις ἡ νυφάδες· τῷ ἀπήντησαν αἱ γυναῖκες ἀδιαφόρως.

Καὶ τῷ ὄντι ἐφαίνετο χαρούμενη κατὰ τὰς ἡμέρας ἐκείνας ἡ Ἀνθὴ. Ἡ λυγερὴ ἐδείκνυεν εἰς τὸν κόσμον τὸ εὐχαρι πρόσωπον νύμφης, ἠναγκασμένης νὰ δέχεται εὐχὰς καὶ συγχαρητήρια. Δὲν ἐδείκνυε τὸ καταπληγωμένον ὃν τὸ διαφευθὲν εἰς ὅλας του τὰς ἐλπίδας καὶ τοὺς πόθους.

Ἡ λυγερὴ ἀφ' ἧς ὥρας ἐπέστρεψεν εἰς τὴν οἰκίαν ἀπὸ τοῦ Καλοῦ πηγάδι· ἔμεινε κατὰ κλειστός, μόνη μὲ τὰς μαύρας σκέψεις της. Ἀπελπισία ἀπὸ παντοῦ. Ὁ Βρανᾶς τὴν ἀπηνήθη· οἱ γονεῖς της τὴν ἐγκατέλειπον. Ὁ ἄνθρωπος δὲν τὴν ἤθελε πλέον κυρίαρχον ἐπὶ τῆς καρδίας του· οἱ ἄλλοι δὲν τὴν ἤθελον σύντροφον τοῦ βίου των καὶ τὴν ἔδιδον εἰς τὸν τυχόντα. Ἀλλ' ἡ λυγερὴ ἐκλαίε περισσότερον διὰ τὴν ἐγκατάλειψιν τοῦ ἑραστοῦ παρὰ διὰ τὴν ἐγκατάλειψιν τῶν γονέων. Ἀπὸ τριῶν ἤδη ἐτῶν ἐσυνειθίσεν νὰ θεωρῇ τὸν Βρανᾶν ὡς τὸ μόνον ἀγαπητὸν ὄν, εἰς τὸ ὅποιον εἶχεν ἀποθέσῃ ὅλην τὴν καρδίαν καὶ τὰς ἐλπίδας της. Ἡγάπα βεβαίως καὶ τοὺς γονεῖς της. Τοὺς ἠγάπα ὅμως μὲ τὴν ἀνάμιξιν ἐκείνην τοῦ σεβασμοῦ, τοῦ φόβου, τῆς ὑπακοῆς, τὰ ὅποια αἰσθάνεται ἐκ συνθηθείας καθήκοντος

πᾶσα χωρική γυνή, ἥτις δὲν εἶνε εἰς θέσιν ἑνε-
κεν ἀτελοῦς ἀναπτύξεως τοῦ νοῦ νὰ σκεφθῇ τὰ
ἄγια μυστήρια, ἅτινα συνδέουσι τοὺς γονεῖς πρὸς
τὸ τέκνον. Ἐνῷ ἡ πρὸς τὸν Γεώργιον ἀγάπη της
ἦτο ἡ ἐλευθέρα ἐκφρασίς τῆς καρδίας της, ἡ
ῥοπή ὅλων της τῶν αἰσθήσεων. Καὶ ἡ τοιαύτη
ἐκφρασίς εἶνε μᾶλλον ἀπτή εἰς τὴν νεότητα,
μᾶλλον φανερά εἰς τὴν ψυχὴν της καὶ προσκολ-
λᾶται πρὸς αὐτὴν ἐλπίζουσα ὡς εἰς τὴν μόνην
καταλλήλον νὰ τὴν φέρῃ εἰς τοὺς λαμπροὺς κό-
σμους τῆς φαντασίας της. Κ' εὗρισκε λοιπὸν ἐν
τῇ φαντασίᾳ της ἡ λυγερὴ ὅτι οἱ γονεῖς της
ἐδικαιούντο νὰ κάμουν εἰς αὐτὴν τὸ τοιοῦτον
ἀδίκημα. Γονεῖς ἦσαν, σκληροὶ καὶ ἄσπλαγ-
χνοι γονεῖς, μὴ πονοῦντες τὴν θυγατέρα των!
Ἄλλ' εἰς τὸν Βρανᾶν ὄχι, δὲν ἐπετρέπετο.

— Ἀχ, Γεωργάκη! ὠλόλυζε συχνά.

Καὶ ὅτε ἤλθεν ἡ Κυριακὴ, ἤλθεν ἡ ἐσπέρα
καὶ ὠδήγησαν αὐτὴν πρὸ τοῦ βωμοῦ καὶ ὁ ἱε-
ρεὺς ἤγειρε διὰ τῶν εὐχῶν του τὸ Σινικὸν τεῖ-
χος μεταξὺ αὐτῆς καὶ τοῦ ἔρωτός της, ἔκλινε
τὴν κεφαλὴν καὶ παρεδέχθη τὰ πάντα. Ἄλλ'
ἔκλινε τὴν κεφαλὴν μὲ τὴν συντετριμμένην ἐκεί-
νην ἐκφρασίαν τῆς παραδοχῆς τῶν τετελεσμένων,
ἣν εἶχεν ὁ Χριστὸς ἐπὶ τοῦ σταυροῦ του.

— Θέλεις, Ἀνθή, τὸν Νικολόν; ἠρώτησεν ὁ
ιερεὺς κατὰ τύπους.

— Ναί! . . .

Ἡλί, Ἡλί, λαμὰ σαβαχθανί! . . .

Ὁ Βρανᾶς ὅμως δὲν ἐγνώριζεν αὐτὰ τὰ πα-
θήματα τῆς Ἀνθῆς. Καὶ ἂν τὰ ἐγνώριζεν, ἂν
εὗρισκετο κανεὶς φίλος του νὰ τῷ τὰ εἶπῃ δὲν
θὰ τὰ ἐπίστευε. Δὲν εἶχε πλέον τὴν ψυχρότητα
οὔτε τὴν ὀξυδέρκειαν νὰ κρίνῃ τοὺς λόγους τῶν
γυναικῶν καὶ ν' ἀνεύρῃ τὴν ἀλήθειαν. Τὸ ἄτο-
μον ὅλον ἦτο προδιατεθειμένον νὰ δεχθῇ κ' ἐν-
στερνισθῇ πᾶσαν καταγγελίαν, ὅπως καλλιερ-
γημένος ἄγρὸς τὸν σίτον τοῦ ζευγηλάτου.

— Τὴν ἄτιμη! ἔλεγε μετὰ λύσσης τὴν
ἄτιμη! . . .

Ὁ Βρανᾶς ἀπηλπισμένος, τετρωμένος ἐκ τοῦ
ἔρωτός του κατέφυγεν ἤδη εἰς τὴν φιλίαν. Κα-
τενόει ἴσως ἐν ἀγνοίᾳ του ὁ νέος ὅτι τὰ δύο
αὐτὰ αἰσθήματα εἶνε ἐπίσης μεγάλα καὶ ἱερά
καὶ ὅτι διὰ τοῦ ἐνὸς ἐπιτυγχάνει κανεὶς ἐνίοτε
νὰ ἐπουλώσῃ τὸ ἕτερον. Κ' ἐθλίβετο ἤδη πρὸς
τὸν Δημήτρη, τῷ ἔλεγε τὰ παρὰ πονά του, τὸν
διαπαιδαγωγηθέντα ἔρωτά του, καὶ ἐτόξευεν
ὕβρεις καὶ ἀναθέματα κατὰ τῆς προδότιδος.

Ὁ ἀδελφὸς τῆς Βασιλικῆς ἦτο συνομήλικος
τοῦ Γεωργίου, βραχὺς κατὰ τι τὸ ἀνάστημα
ἀλλὰ μὲ πλατεῖς ὤμους, στιβαρὸς καθ' ὅλα
καὶ χειροδύναμος, μὲ πυκνὴν οὐλὴν κόμην πρὸς
τ' ἄνω ἐστραμμένην, κατὰ τὸν νεωτερίζοντα
συρμὸν τῆς ἐποχῆς. Εἶχεν ἄθωαν ψυχὴν, τίμιον
χαρακτῆρα καὶ εἰλικρινῇ αἰσθήματα. Μόνον

θυμώδης ἦτο καὶ ὀλίγον ἐλευθερόστομος, καθὼς
γνήσιος υἱὸς τοῦ Παντελῆ Καινούριου. Ἀλλὰ
τοῦτο δὲν ἠμπόδιζε νὰ ἦνε λαμπρὸς καρραγω-
γεὺς καὶ ἀφωσιωμένος φίλος. Ἠγάπα τὸν Βρα-
νᾶν ὡς ἀδελφόν ἦτο πάντοτε μαζί του εἰς τὰς
πανηγύρεις καὶ τοὺς πότους, εἰς τὴν ἐργασίαν
καὶ τὸν ἔρωτα. Ἔμενε πάντοτε εἰς τὰς προκε-
χωρημένας ὥρας τῆς νυκτὸς κάτω τοῦ παραθύ-
ρου τῆς Ἀνθῆς, συνοδεύων διὰ τῆς λυγρῆς
φωνῆς του τὰ περιπαθῆ δίστιχα, ὅσα ἀπέτει-
νεν ὁ Βρανᾶς εἰς τὴν ἀγάπην του, κ' ἐδέχετο
εἴτα μέχρι τῆς αὐγῆς ἀγογγύστως τὰς σφοδράς
ἐξομολογήσεις, ὅσας οὗτος μὴ δυνάμενος νὰ
κάμῃ εἰς ἐκείνην, ἔκαμνεν εἰς αὐτόν. Ἐκαμνεν
ὅμως τοῦτο μᾶλλον χάριν τοῦ φίλου του παρά
διότι ἡσθάνετο εὐχαρίστησιν εἰς τὰς διαφόρους
ἐκείνας ἀποστροφάς. Ἡ καρδιά τοῦ Δημήτρη
δὲν ἦτο τόσο ἀπαλή. Ὁ νέος ἔκλινεν εἰς τὸν
θετικισμόν συνεβίβαζετο μᾶλλον πρὸς τὰς σκέ-
ψεις τῆς ἐποχῆς του. Ὅταν ὁ Βρανᾶς ὠμίλει
εἰς αὐτόν περὶ τοῦ ἔρωτός του, ὁ Δημήτρης, τὸν
ἤκουε μεθ' ὑπομονῆς καὶ τῷ ἔδιδε τὰς δεούσας
συμβουλὰς ἀλλ' ἄνευ συγκινήσεως καὶ ἐξάρ-
σεως. Καὶ τότε δὲν ἦτο εἰς θέσιν ὁ Δημή-
τρης νὰ ἐννοήσῃ καλῶς τὰς ψυχικὰς ἐκείνας ἐκ-
φάσεις εἰς τὰς ὁποίας εὗρισκετο ὁ Βρανᾶς. Ἐν
μόνον κατενόει ὅτι ἔπασχεν οὗτος καὶ ἦτο ἀ-
νάγκη διὰ παντός μέσου νὰ τὸν θεραπεύσῃ
εἰς τὰς τόσας ἀπελπιστικὰς ἐκδηλώσεις τοῦ φί-
λου του ὁ Δημήτρης ἔλεγε συχνάκις :

— Ρέ, τί κλαῖς σὰν γυναῖκα; θές νὰ πᾶμε
νὰ τὴν κλέψουμε! . . .

Ἔπειτα συνέχισε

ΑΝΔΡΕΑΣ ΚΑΡΚΑΒΙΤΣΑΣ.

Ἐκ τοῦ ἄρτι ἐκδοθέντος ἐν τῇ Βιβλιοθήκῃ τῆς Ἑστίας
ἐγχειριδίου πρακτικῆς ὑγιεινῆς τοῦ ἡμετέρου συνεργάτου κ.
Θ. Χ. Φλωρᾶ ἱατροῦ ἀποσπῶμεν τὰς περὶ λουτρῶν σελίδας,
περιεχοῦσας πλείστας χρησίμους ἐιδῆσεις καὶ ὠφελίμους ὁ-
δηγίας κατὰ τὴν παρουσαν μάλιστα ὥραν τοῦ ἔτους, τὴν
ὥραν τῶν λουτρῶν. Σ. τ. Δ.

ΕΚ ΤΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ ΤΗΣ ΥΓΕΙΑΣ

ΤΑ ΛΟΥΤΡΑ

... Ὡς ἀναπνευστικὸν ὄργανον τὸ δῆμα συμ-
πληροῖ τὴν ἐργασίαν τῶν πνευμόνων, ἐκκρίνον διαρ-
κῶς ἄφθονον ποσότητα ὕδατος καὶ ὀλίγον ἀνθρακικὸν
ἔξυ.

Καὶ τὸ μὲν ὕδωρ ἐκκρίνουσιν οἱ ἰδρωτοποιοὶ ἀδένες,
οἱ ὅποιοι ὑπὸ τὴν ἐπιρροὴν τοῦ νευρικοῦ συστήματος
ὅτε μὲν ἀφίουν νὰ ἐξατμίζεται περισσότερον, ὅτε δὲ
ὀλιγώτερον ὕδωρ.

Τὴν παρουσίαν τοῦ ὕδατος τοῦτου δὲν τὴν παρα-
τηροῦμεν συνήθως, διότι ἀμέσως μετὰ τὴν ἐκκρι-
σίν του ἐξατμίζεται ἐκ τῆς ἐπιδερμίδος μας (ἁ δ ἡ -
λ ο ς δ ι α π ν ο ῖ). Ἀλλὰ κατὰ τὸν ἀνεπαίσθητον
τοῦτον τρόπον ὁ ἄνθρωπος ἐντὸς 24 ὥρῶν χάνει 700
περίπου γραμμάρια ὕδατος.

Ἐὰν ἡ ἐκκρίσις τοῦ ὕδατος εἶνε τόσο ἀφθονος, ὥστε
νὰ μὴ προφθάνῃ νὰ ἐξατμισθῇ ὅλον τὸ ὕδωρ, τότε